

vertrouwen. Die zelfde Kopper, die jou den vuurdoop gaf, had den ontvanger voor een kaartje maken uitgekozen met de volgende aanspraak. „Ontvanger, jij moet maar bij mij in de partij, je zult wel honger hebben en dan speel je goed”.

„Mooi zoo”, vond van Essen, „en wat was het antwoord.

„Ik kan er met mijn salaris wel komen, opgeblazen meelworm. De honger heeft mij nog nooit gedreven. Ik groet u”.

Daar is geen woord Fransch bij, meende van Essen. Ik mag dat wel, ik mag ze beiden wel en hij achtte het een derden vooruitgang, hoewel van negatieven aard, dat hij zijn teergevoeligheid in het leven hervoren, in het dorpje, had achtergelaten. Hij had 't allang begrepen, het was hier alles mannenkost. Toen dacht hij aan zijn vierde progressie: de kegelbaan, terwijl hij zei: „en de Registratie-ontvanger”.

„Die is toen ook maar geen lid geworden en je moet eerst lid zijn van de societeit, nietwaar”.

„We kunnen den Inspecteur assumeeren”.

De avond der avonden was aangebroken.

Te acht uur was in de ruime lange kegelbaan, welke tegen de societeit was aangebouwd, het puik der veste bijeengelezen; de uitverkorenen monsterden elkander, terwijl een heirleger van te licht bevondenen zwarte oogenblikken van afgunst beleefde en bittere critiek brouwde op het bijeengeraapte zoodje, een schare zonder lijn en stijl.

De grand remueur had niet anders de vrijwel onzichtbare scheidingswanden tusschen de verschillende plaatselijke grootheden kunnen waarnemen, dan door de oogen der hem bekende ingezetenen, en had die grenzen niet van die kracht bevonden, dat deze niet met één veeg weggedoeld hadden kunnen worden met wat goeden wil. Maar dat was mis van hem gezien, hadden ze gezeid.

Hij was er dus zoo onschuldig aan als een

kind, dat er zoo velen waren genegeerd en genégerd, doch dit nam niet weg, dat hij bij de buitenstaanders aanstonds in discredit geraakt was.

Later zou hij zelf ook duidelijk wel ervaren, dat hij partij had te kiezen tusschen deze of gene en deze of die, alsof het eerste gebod eener samenleving was vijandschap met je naasten op een paar na.

Later, als hij niet meer zoo groen en blind was opzichtsens het onderscheid ook tusschen de enkelingen van een soort; als hij zou weten, dat een koopman in wijn en sterken drank een koning was, vergeleken bij een koopman niet in vodden, maar in granen en brood; dat houtkoopman enorm uitstak boven den houtkoopman en dat houthandelaar het midden daartusschen hield!

Maar deze wetenschap was hem nog niet deelachtig mogen worden, want anders had hij niet met zooveel onpartijdige belangstelling en vlekkelooze onbevooroordeeldheid de dames en heeren kunnen beschouwen, die in de kegelbaan waren binnengewit en binnengezwart en als feeën met hare wereldsche begeleiders kleurrijk zich ontpopten.

Een verrukkelijke verschijning was Mej. Annie Bosch.

Zij schreed met hooge beenen de gansche kegelplank langs door het cementen gewelf, keerde statig terug achter den rug van den koning der kegels, die met zijn soldaten kaarsrecht opgesteld het groot saluut schenen te maken en slankte prinsesselijk den kegeljongen achteloos voorbij, die als trouwe herder van zijn houten haan en kippen eerbiedig de levende mensch van hoogere geboorte groette, maar door haar gouden oogen niet gezien werd! Zij naderde tot het gezelschap vóór haar en langs de houten goot rolde, stommelend een eenzame bal haar achterop en voorbij en het gelek wel majesteitsschennis.

Zij hadden allen het alles aanschouwd, de koopmanszonen, maar de koopmansdochters zagen het niet.